

B 'Dode bloemen leven forever'
Ringo Gomez-Jorge
Manteau, 319 blz.
★★★★★

Dansen rond het zwarte gat

Wie zich enigszins tot de 'stedelijke, creatieve middenklasse' rekent, gaat beter even zitten voor hij *Dode bloemen leven forever* van Ringo Gomez-Jorge opent, want het boek laat er geen spaander van heel. Dat is des te opmerkelijker omdat Gomez-Jorge zelf lifestylejournalist bij *De Standaard* en *De Morgen* is, en zijn debuutroman ook dat wereldje genadeloos aanpakt. De ik-verteller, ook Ringo Gomez-Jorge geheten en lifestylejournalist, woont met zijn vriendin Chloé in een typische flat in de stad en voelt zich steeds meer opgesloten in zijn job, relaties en omgeving. Dat uit zich in paniekaanvallen – bestreden met de angstremmer Sipralaxa – en in cynische portretten van oppervlakkige vrienden, de modewereld, media, fitness, porno, Limburg en een rist andere frustraties. Een klaagzang wordt het echter niet, want Gomez-Jorge pakt het geheel met humor en stilistische souplesse aan en haalt zichzelf minstens even hard door de mangel als zielig en zwartgallig figuur. In welke mate de mens en het personage Ringo overlappen is niet helemaal duidelijk, maar dat hoeft ook niet. Hier en daar mist het verhaal wat vaart, maar het duwt wel van begin tot einde op een zere plek van existentiële leegte in de huidige maatschappij. Je zal eraan denken als je nog eens een rondje met de klok mee in het park jopt.

(Michiel Jacobs)

Onze recensenten delen elke dag sterren uit aan de nieuwste boeken, films, muziek en voorstellingen.

PODIUM
Schouwburg met rode pluche, op locatie diep in de duinen of ergens te velde. Theater is een veelheid aan dingen en journalist Magali Degrande duikt er graag in onder, spit ze uit en laat u weten wat dat met haar doet.

BOEKEN
Als eindredacteur Michiel Jacobs niet in zijn pen knipt, dan knipt hij wel in de bladzijden. Steeds begeesterd door hoe een goede zin je kan raken.

SERIE
Als eindredacteur Jef Van Hoofstat niet met zijn pen knipt, dan knipt hij wel in de bladzijden. Steeds begeesterd door hoe een goede zin je kan raken.

MUZIEK
Journalist Stef Vanwoensel leeft tussen mensen, muziek, beelden, letters en toch weer mensen. Hij is eeuwig verscheurd tussen de liefde voor de klassiekers en de zucht naar nieuwe ontdekkingen. Erver schrijven, helpt.

GAME
Journalist Mattijs Ooms is opgegroeid met zijn Atari 2600, Mega Drive en PlayStation. De momenten waarop hij niet hard aan het werk is voor deze krant brengt hij liefst door met een goeie game.

★★★★★ Fantastisch
★★★★★ Zeer goed
★★★★★ Goed
★★★★★ Mager
★★★★★ Verschrikkelijk

Het plezier van de jacht

Robrecht Vanden Thoren over de gevaren van daten in woke-tijden

De relatiebreuk met de moeder van zijn kind inspireerde acteur Robrecht Vanden Thoren (*Hasta la vista, Tom & Harry*) vlak voor de coronacrisis tot zijn eerste solo-voorstelling, *De hoogste berg*. Nu de pandemie is gaan liggen, heeft hij nieuw werk: minder kwetsbaar, maar met een ijzersterke vertelkracht en ongelofelijk veel humor.

MAGALI DEGRANDE

P 'Achteraf niet komen huilen' Robrecht Vanden Thoren tot 11 juni 2022 op tournee
www.robrechtvandenthoren.be
★★★★★

Terwijl in *De hoogste berg* de breuk en het verdriet domineerden, staat Vanden Thoren in *Achteraf niet komen huilen* tussen bezoeken aan zijn demente grootmoeder en de zorg voor zijn vijfjarige zoon, op het punt om opnieuw te beginnen. Hij is klaar voor een nieuwe relatie, maar ondervindt ook dat dat niet zo vanzelfsprekend is als het lijkt. Hij waagt zich op het gladde ijs van een speeddate-avond en probeert ondertussen ook naar gescheiden moeders te luisteren aan de schoolpoort. Van zodra de voorstelling begint, heeft ze een niet te stoppen vaart waar je als toeschouwer helemaal in wordt gezogen.

Sappig Meetjeslands

Soms wordt het karikaturaal, maar steeds blijf je als toeschouwer het gevoel hebben dat Vanden Thoren dicht bij zichzelf is gebleven, en dat er in elke situatieschets iets blijft zitten dat, hoewel aangedikt, steeds herkenbaar blijft. Daten in het woke-tijdperk als blanke, heteroman moet inderdaad een uit-

daging zijn ("Soms voelt het alsof de katholieke kerk terug is", zegt hij zelf) en tegen de lamp lopen is snel gebeurd. Maar dat levert dus ook dankbaar materiaal op.

Vanden Thoren staat opvallend sterker in zijn schoenen dan twee jaar geleden, en dat komt de voorstelling ten goede. In regie van Martijn Bouwman schuift Vanden Thoren meer en meer op van theateracteur naar cabaretier, en dat is een jas die hem uitstekend blijkt te zitten. Net zoals Wim Helsen of Wouter Deprez dat doen, mikt hij evenwel nooit alléén maar op de lach. In zijn korte piano-intermezzo's zit er minstens even veel melancholie als humor. En als hij – in heerlijk sappig Meetjeslands – verwoordt hoe hij de confrontaties vreest met zijn nonkel die niet zal aarzelen om hem zijn single-status als een natte dwell in het gezicht te gooien, voel je dat hij er wel mee kan lachen, maar dat het niet leuk blijft: elke avond alleen naar huis te moeten gaan.

Maar terwijl dat in *De hoogste berg* af en toe aarzeland medelijden oproep, krijgen we nu vooral een man op het podium te zien die op een niet-pretentieuze manier toont hoe geteenteerd hij is, met woorden, met vertelstructuren, met thema's en met kleine stukjes *tranche de vie*. Een man die het na een lange jacht met alle uitdagingen van deze tijd, dubbel en dik verdient om opnieuw de liefde te strikken.

Robrecht Vanden Thoren schuift meer en meer op van theateracteur naar cabaretier, en dat blijkt hem goed af te gaan.

Trop is te veel

G 'Lost Judgment' Ontwikkeld door Ryu Ga Gokku Studio PS4 en PS5, Xbox One en Series
★★★★★

Lost Judgment is een vervolg op een spin-off van de gekende *Yakuza*-gamereeks, ondertussen acht stuks sterk. Maak je geen zorgen als je niet kan volgen, het spel zorgt er maandagochtend voor dat je helemaal mee bent. Het verhaal van *Lost Judgment* zou niet misstaan in een Hollywood-film. Zonder al te veel te spioen moet je als privé-detective het verband vinden tussen een schrijnend geval van seksuele intimidatie, een gruwelijke moord en de yakuza, de Japanse maffia. Het is een combinatie van een thriller met een vlot spelend en goed gestoefd actie-avontuurspel, waar je makkelijk twintig tot veertig uur nodig zal

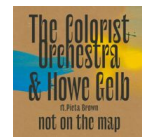
hebben om het einde te bereiken. Tot daar het goede nieuws. *Lost Judgment* is namelijk in hetzelfde bedje ziek als veel Japanse genregnoten: het wil te veel tegelijk. Je loopt rond, vecht, trekt op onderzoek, lost puzzels op, doet aan parkour en gebruikt gadgets om je verschillende doelen te bereiken. Tot daar geen enkel probleem, maar het gaat veel verder dan dat. In tien verschillende minigames kan je pakweg skateboarden, golfen en baseballen, maar even goed dansen en met drones racen. Ook kan je een hele hoop – elf om te beginnen, en er kunnen er nog extra gedownload worden – oude Segagames als *Sonic* en *Alex Kidd* spelen in verder dan dat. Lekker meta, maar dit alles is gewoon te veel om in één game te willen proppen. Wat meer focus zou de reeks deugd doen.

(Mattijs Ooms)

Croonerstem op een bedje van klassiek

M 'Not on the map' The Colorist Orchestra & Howe Gelb Dangerbird, nu uit
★★★★★

The Colorist Orchestra blijft vrienden maken. Het achtkoppige collectief rond Kobe Proesmans en Aarich Jespers tekende al voor opgemerkte samenwerkingen met Emiliana Torrini, Lisa Hannigan en Gabriel Rios. Nu gaat hun samenwerking met de Amerikaanse singer-songwriter Howe Gelb een nieuwe fase in. Gelb, de man achter Giant Sand, een hoop andere projecten en veel solo-materiaal, wordt vaak in het 'americana'-hoekje gedwijd, maar grijpt graag naar nieuwe uitdagingen. In deze ontmoeting met The Colorist Orchestra, een vriendschap die al enkele jaren meegaat, komt nu ook in nieuwe songs een andere kant van Gelb naar voor: die van de diepe crooner-verteller, een

bromstem die meer dan eens aan die van Leonard Cohen doet denken. Dat heeft ook heel erg te maken met zijn muzikale begeleiders: The Colorist Orchestra is geen rockband, maar een soort kamerorkest dat Gelb met klassieke instrumenten op een zacht bedje laat landen. De vocale bijstand door de Amerikaanse Plets Brown en soms een kortje maakt de Cohen-link nog duidelijker, zoals in *Dr Goldman*. *Not on the map* is goed nieuws voor The Colorist Orchestra, dat zijn reputatie verder kracht bij zet, én voor Howe Gelb zelf: zo hoorden we hem nog niet, en dat is best een revelatie.

(Stef Vanwoensel)

Jeremy Strong als Kendall Roy, die plots wel erg 'woke' blijkt.

Vreselijke mensen, heerlijke serie

Na twee jaar – dank u, corona – krijgen we eindelijk het derde seizoen van Succession, het Shakespeariaanse drama over de opvolgingsstrijd binnen de walgelijk rijke familie Murdoch – excuuser: Roy. Waarin degoutante mensen zorgen voor de beste serie van het moment.

S 'Succession' vanaf 18 oktober wekelijks een nieuwe aflevering op Streamz
★★★★★

In de finale van het tweede seizoen toonde oudste zoon Kendall (Jeremy Strong) dat hij toch over een ruggengraat be-

schikt, door dan toch niet de zondebok te spelen voor de misdaden van zijn vader als CEO van het familiebedrijf. Het moet gezegd: dat waanzinnige niveau houdt *Succession* in de eerste afleveringen niet aan. Er wordt iets te lang getelefoneerd, gefluisterd

en gedreigd. Maar na dat aarzelande begin gaan al die remmen los. Een aandeelhoudersvergadering die veel weg heeft van een deurenkomedie ('Stall, motherfucker! Stall!'). Een wansmakelijk verjaardagsfeest. En natuurlijk arme *cousin* Greg. Want ondanks alle drama is dit ook één van de grappigste reeksen van het moment.

Op voorwaarde dat u van pikzwarte humor houdt, want het plezier zit 'n in de complete we-

reldvreemdheid van deze mensen. Van de plots wel erg *woke* Kendall die verrukt toekijkt hoe hij door een televisiepresentatrice live vernederd wordt ("Dit noemen ze 'deel van het nationale debat zijn!') tot schoonbroer Tom die wanhopig door een folder met gevangelissen bladert en in paniek vraagt: "Tot hoe laat mag ik dan lezen?"

Duistere kant

Toch maakt die humor de personages niet aantrekkelijk. In de woorden van maker Jesse Armstrong: "Ik wilde niet dat men-

sen deze personages zouden verafgoden omdat ze rijk zijn." Die duistere kant van *Succession* wordt het best belichaamd door de weergaloze Brian Cox als paterfamilias Logan. Hij gebruikt zijn kinderen als pionnen op een schakbord: soms nuttig, maar vooral opofferbaar als de situatie dat vereist. Cox speelt het met een verschroeiende intensiteit – hij lijkt elk moment slechts één verkeerde opmerking verwijderd te zijn van de totale vulkaanuitbarsting – maar ditmaal verras-

send genoeg ook met een zekere kwetsbaarheid. Het maakt de optelsom onweerstaanbaar: vreselijke mensen, heerlijke serie. (Jef Van Hoofstat)

■ Brian Cox is weergaloos als paterfamilias Logan.